

at begrunde denne Mening paa, at et saadant Korps er nødvendigt for at betrygge Fred og Ro her i Landet, saa antager det meget mere bestedne Proportioner. Det hedder saa, at Intet er saa prægtigt som Gendarmerne til at vaage over Ordenen rundt om i Landet, og navnlig til at betrygge Landet mod Overtømmelser af Vagabonder og deslige. Gendarmerne er imidlertid et temmeligt kostbart Apparat til at holde Vagabonder og Landstrygere borte. Som Forholdene er nu, tror jeg, at man maa erkjende, at Gendarmerne ere i alt Fald overflødige. Det lader sig ikke nægte, at ingen Foranstaltning i den Grad har frembragt Ophidselse i Landet som Gendarmerne, og det af Grunde, som i Virkeligheden er bleven fremførte et Par Gange her i Salen af enkelte Medlemmer, navnlig fra Sjælland. Gendarmerne har fremkaldt megen stor Ophidselse, fordi den store Befolkning, om med Rette eller Urette skal jeg ikke afgjøre, har i de bevæbnede Gendarmers set ligesom en Trusel, ligesom en Anklage mod Befolkningen, for at den var oprørt findet; den store Befolkning veed med sig selv, at det er den ikke, og har aldrig været det, og derfor har det krænket den store Befolkning. Jeg antager, at mange Gendarmere rundt om i Landet vil have følt denne almindelige Stemning, og selve de Gendarmere, som rundt om i Landet maaſke har fundet en velvillig Modtagelse som enkelte Personer, fordi Befolkningen her i Landet gjennemgaaende er meget godmodig, vil dog ogsaa have faaet et levende Indtryk af, at man har set hen til hele denne Foranstaltning med saare mistænksomme Dine, fordi den havde den nævnte Karakter. De kom ikke, saaledes som det almindelige Politi, som Beskyttere, som Værnere for de fredeligere Borgere; nei, de kom, som jagt, som leiede, væbnede Skarer, der fremtraadte som Anklagere mod Befolkningen for formentlig Oprørsind. Man tænkte ved denne Foranstaltning at betrygge Ro, Fred og Orden. — Det vilde være en høist bedrøvelig Nemesis, dersom det skulde stille sig saaledes, at dette Korps i Virkeligheden blev den væsentligste Grund til, at vi ikke naaer tilbage til Fred, Ro og Orden. Og det vil Gendarmerne let kunne blive, naar man ikke kan blive enig om paa en eller anden Maade at bringe dem ud af Verden. Det er, som jeg sagde før, min Overbevisning, at dette egentlig er det alleruvanskeligste Punkt at komme ud over, og vi maa ud over det. — Set fra et ligesrem politimæssigt Standpunkt er Gendarmerinstitutionen, som den er nu, fuldstændig forfeilet. Jeg tror ikke, at der er delte Meninger derom iblandt Politiovrig-

hederne i Landet, det være sig de underordnede eller de overordnede. Og hvorfor er den forfeilet? Hvorfor bør den omdannes, dersom man skal have virkelig Gavn af den, ogsaa under fredelige Forhold? Fordi den fra første Færd, som jeg tillod mig at udtale, har valet Misforholdelse og Mistanke. Der skal mellem et godt Politi og en god Befolkning være et Tillidsforhold til Stede, og det er der ikke mellem Gendarmerne og den store Befolkning. Befolkningen steler, om jeg saa maa sige, til Gendarmerne. Den store Befolkning vil aldrig komme til at række den hjælpsumme Haand til Gendarmerne, som den store og brave Befolkning rækker til Politiet, og Politiet kan ikke undvære denne Medvirkning fra den gode Befolknings Side, naar det skal løse sin Op-gave. Jeg tror derfor, at naar man i Virkeligheden vil have fredelige, ordnede Forhold, saa skal man gjøre alt Sit for at faae Gendarmerinstitutionen omdannet. Jeg indser jo meget vel, at, saaledes som Forholdene have udviklet sig, kan Gendarmerinstitutionen ikke blæses bort; jeg indser meget vel, at man ikke ved et Pennestrøg kan faae ryddet Gendarmekorpsen ud af Verden, jeg indser meget vel, at det ikke kan lade sig gjøre uden ved en Omdannelse, og derfor vil jeg sige, at jeg for mit Vedkommende hilser med Tilfredshed det Forsøg, som er blevet gjort i Landstinget paa at faae Gendarmerinstitutionen omdannet. Dette Forsøg være nu mere eller mindre heldigt, saa forekommer det mig dog, at det var en Misforholdelse af den gode og sunde Hensigt, som laa bag ved dette Forslag, naar Forsøget mødte den Modtagelse, som blev det til Del i Landstinget. Det er mig ganske klart, at vi ikke faae tilfredsstillende Tilstande tilbage her i Landet, saa længe Gendarmerinstitutionen bliver opretholdt i den Skikkelse, den nu har. Men paa den anden Side er det mig ogsaa klart, at vi ikke uden videre kunne slaa en Streg over Gendarmerinstitutionen. Der er kun en Udvei, som er mulig og det er en Omdannelse. Jeg slutter derefter med at sige: Jeg tiltræder min ærede Sidemands (N. Andersen) inderlige Ønske om at naae til virkelig Forhandling, Forstaaelse og Overenskomst om Finantsloven, blandt Andet ogsaa fordi jeg haaber, at en saadan med Nødvendighed vil føre med sig en Omdannelse af Gendarmerinstitutionen, som jeg anser for at være saa saare nødvendig. Jeg har haft rig Leilighed til paa forskjellig Maade, ogsaa i min Embedsstilling, at vinde Bekræftelse paa, hvad jeg her har udtalt. Alle de Sager, der ere komne frem, som man stundom paa-